

NAROZENINY HELL'S TOUR+ 1999

ADEB

KOLIK LET SE DÁ BLBNDOUT

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 1. stranu.

NAROZENINY HELL'S

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
<i>Praha</i>	<i>0</i>	<i>1214</i>	<i>0</i>	<i>0</i>	<i>13</i>

Prosím pozor! U horní brány stadiónu Pražáčka je připravena k odjezdu skupina Hell's Tour+. Ukončete nástup...

Prosím pozor! Hlášení o zpoždění! Skupina Hell's bude na odjezdu asi o patnáct minut opožděna.

Tak takhle se dělo v pátek 7.května v 16.00 hod. Jenže to bych ve svém vyprávění moc předbíhala. Ne, nebojte se, dneska Vás nebudu informovat o tom, co všechno se muselo na kolech opravit, kolikero bágli se zase od poslední ušilo a co máme dalšího nového. Protože: opravovaly se jen běžné provozní škroutky a prováděla se provozní prohlídka kola Alice, takto letité členice H.T.+, která se rozhodla zahájit letošní jízdní sezónu právě výpravou „Narozeniny“. Žádné nové bágly jsme zatím nevyráběli, ani jsme se nedostali k opravě těch „starých“. No a na kolech, pokud vím, také nic nového není. Tim, že jsme se rozhodli spát venku, ubyla řada potíží se sháněním noclehu, a vymyslet tudíž trasu byla záležitost jednoho večera. Vše se zdálo být dobře připraveno k výjezdu, neodrazovala nás ani předpověď mrazů a dešťů. A pak najednou z ničeho nic mě ve čtvrtek přepadl nějaký bacil, vlastně rovnou hned dva. A začali se prát, který že jako bude ten, co mě skolí. Můj výjezd je ohrožen, nebalím, vyčkávám. Rozhoduji se celé páteční dopoledne: mám jet nebo nemám jet? Ostatní radí, ať to aspoň zkusím. Diga zase pobolívá hlava. Nevzdáme to! Vrátit se můžeme kdykoliv. Jdu si tedy domů zabalit. Vyjíždíme v 16.15, zpoždění je opravdu 15 minut.

Tady se dozvíte, že opouštíte 1. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 2. stranu.

Brzdíme však hned u stanice tramvaje „Vápenka“. Z mého kola se totiž začaly ozývat podivné zvuky. Byl to sice jen šutr uvíznlý v plášti, ale vyděsilo mě to. Ihned jedeme dál. Cesta Prahou je strašná. Bohužel tímto směrem nevede lepší výjezdová trasa a tak frčíme po hlavní na Želivského, do Vršovic a na Bohdalec, dále přes Nusle, Kačerov až ke Krčské nemocnici. Všude stavíme na červenou a polykáme tuny prachu od aut. Jenže, jak jsem psala, jinudy to prostě nejde. Za Krčskou nemocnicí jsme odbočili na výpadovku. Konečně! Tady už jezdí mnohem míň aut. Michal a Alice se nám ztratili z dohledu. Slejíme z kol, dřepíme na obrubníku a čekáme na ně. Mám toho docela dost. Kdyby aspoň měli vysílačku! Jenomže tu má jenom Dig a Martin a ti sedí vedle mě. Otočit to? Teď už to prý nemá cenu. Čekáme docela dlouhou dobu. Kde jsou? Dig se jim vrací naproti Už jedou! Měli technické problémy - Alici prý vypadla duše z pláště. Jedeme dál. Ploužím se za ostatními, protože mi není dobře. Teď už jsme z Prahy skoro venku a jede se pěkně. Pokračujeme přes Libuš, Písnici, Dolní Břežany. Jedeme pomalu a často stavíme. Čeká se převážně na mě. Vyjasňuje se, nebe je bez mráček a svítí sluníčko. Vždyť mělo pršet! Zastavujeme v polích u staré snad zastávky autobusu. Čekáme na Michala. Mám poslední šanci se vrátit, později si už nebudu pamatovat kudy. Michal nás dojíždí za nemalou chvíli. Má pravděpodobně píchlou duši. Každopádně jí hodlá vyměnit. Zatímco nandává novou, Dig slepuje tu starou, Martin do sebe cpe Tatrunku, Alice chleba s máslem a já suchej rohlík. Po odpočinku jedeme dál. Je mi líp. Čeká nás vesnice Libeň, kopec nahoru a nahoře Radlík. Tady zastavujeme u hospody za účelem večere. Sotva jsme si sedli, už se přinesl jídelní lístek. Všichni si dávají nějakou smaženou specialitku, Michal se opět dožaduje úpravy jídla dle vlastního receptu („Prosím Vás, můžete mi na ten přírodní řízek dát ještě trošku hermelínu?“) a já si dávám alespoň polívku a rohlíky. Bohužel tohle skromné jídlo se mojí mladý (to je ta co pracuje uvnitř mého těla) taky nelíbilo a tak jsem si po večeri ani nestačila doposlechnout ten zbytek rozhovoru. Další krize. Mám se vrátit vlakem z Jilového? Ne! Jede se dál. Venku je strašná zima, před hospodou se oblékáme. Čeká nás

Tady se dozvíte, že opouštíte 2. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 3. stranu.

dlouhatánský sjezd do Jilového. Jilové jsme prosvištěli, ani jsem nevěděla jak, a padáme dál do Kamenného Přívozu. Tam přejíždíme most a šup - je tu kopec nahoru, a nahore ... Krňany. Dig nás všechny optimisticky informuje, že Blaženice, kde máme spát, jsou hned za Vysokým Újezdem. Martinovi se nelíbí už podle názvu. Myslím tím ten Vysoký Újezd, ne Blaženice. Zejména slovo „vysoký“ se mu moc nezamlouvá a bublá si něco o kopcích nahoru. Projíždíme ještě Teletín (má také příhodný název) a pak následuje konečně onen zmíněný Vysoký Újezd. Já a moje želvičky se už těšíme do pelišku. (neustrále se mi nedaří ostrať přesvědčit, že ta, co má v logážním znaku želvičky, může jezdit pomalu.) Je tma jako v p..ytlí. Svítí hvězdy, z nichž některé podivně blikají. Nejsou to blikající hvězdy, ale letadla. Je jich spousta. Konečně Blaženice. Projíždíme vesnicí a za ní uhýbáme do pole. Budeme spát v jeteli. Stavíme doupatka, poprvé na ostro. Michal musí improvizovat (což v případě našich doupat, vzhledem k jejich stavebnicové konstrukci, není až tak velký problém), protože nemá nikoho do dvojice. Zato má pod svou plachtou malou zoologickou zahradu. Nalezl totiž v trávě cosi slabounce svítícího, a konzultuje s námi, co že by to mohlo být. Přestože ani já ani Dig nejsme přes světlušky odborníci, usuzujeme, že by o nějakou první, leč poněkud přichcípou světlušku jít mohlo. Nakonec zvědavostí nevydržím a jdu se na TO kouknout. Pak už ale definitivně zaležám do spacáčku a chci spát. Ležíme pod Velkým vozem, vidíme jej skrz plachtu. Dig provádí tzv. „3D ležení“ (nový název pro pokusy pohodlně si lehnout na zemi tak, aby šišky, klacky a šutry pod karimatkou tlačily co nejméně a aby při tom člověk zabral do šířky co nejmíň místa). Ono to 3D mělo znamenat, že tam překáží úplně všechno a to ve všech třech dimenzích. Nakonec se nějak ukládáme a za soustavného Michalova myššho štrachání a jeho komentáře ze sledování podivných svítících zvyřátek usínáme.

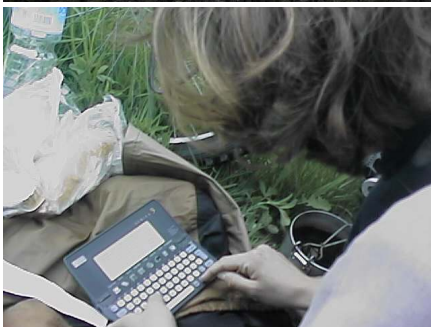
Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Blaženice	450	1259	459	146	10 - 23

Tady se dozvíte, že opouštíte 3. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 4. stranu.
Ráno 8.5. sobota

Budíme se v 8.30, krásně vyspínání. I mně je o poznání líp. Pomalu a opatrně vylejzáme ven. Teď si konečně můžeme prohlédnout naše nocležště a Michalovu veštevbu a náležitě to zfotodokumentovat.

Vaříme snidani. Po snidani nás navštívil panáček narozenináček. To bylo překvapení a radosti! Rozdávaly se trička H.T.+ (bohužel je ale zase v neděli musíme vrátit - Michal na ně ještě chce nechat dodělat naše loga), hrnečky, myšecí podložky k počítači apod.

Tady se dozvíte, že opouštíte 4. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 5. stranu.

A jak se tak každý radoval z toho, co dostal, začalo pršet. Takže jsme rychle natáhli zpátky plachtu přes naše rozkrámovaný pelechy, zalezli pod ní a pustili se do balení. Tohle doupě má spoustu výhod. Jeden z jeho vedlejších efektů je, že se dá v klidu balit i za deště, aniž by vás nějak výrazněji zasáhla voda.

Když se zdálo, že už prší málo, složili jsme jenom plachtu a vyrazili. Jenže, nedojeli jsme ani na silnici a rozpršelo se znovu. Zastavili jsme proto u nejbližší autobusové zastávky a před deštěm se tam schovali. Vystrkujem ven akorát čumáčky a s nelibostí pozorujeme tu šedivou, úplně zataženou oblohu. U zastávky přibrzdil cizí cyklista, celý promočený a drkotající zubama. Vylezlo z něj, že už 15 minut mokne. Když jsme mu řekli, že tady začalo pršet teprve teď, zabloumala s ním zlost, něco zavrčel, šlápnul do pedálů a odjel. Jeho poslední slova zněla v tom smyslu, že je to jedno, že to stejně nikdy nepřestane. Pohlédl vzhůru, vzdychl a byl pryč. Po nějaké době však pršet přeci jenom přestalo, takže můžeme jet dál. V Bělčicích mají obecní váhu. Zjistili jsme, že momentálně dohromady vážíme 630 kg. Já tomu stejně nevěřím! To je strašně moc. No nic, budeme si muset holt na některých mostech dávat pozor. Musíme sledovat jejich nosnost, abychom ji náhodou nepřekročili. Jedeme dál, do Stranného. Začíná zase drobně pršet. Cesta vede furt do kopce, až do Neveklova. Tady mají hospodu, kam hodláme zajít na oběd. Vjíždíme skoro až do lokálu na kolech. V hospodě je příjemně teploučko. Všichni si dávají jídlo, až na mě, já si dávám pro jistotu jenom čaj. A smutně pak koukám ostatním do talíře na jejich knedlíky s uzeným, na špenát a na smažený sýr. Dám si později alespoň suchý rohlík. Jakémusi panáčkovi se líbí naše

Tady se dozvíte, že opouštíte 5. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 6. stranu. bágly. Všiml si jich na kolech zaparkovaných vedle lokálu. Přišel za námi a chtěl vědět know-how. Dokonce si vyměnili s Digem kontakty, příj má také podobnou tlupu, jako jsme my. Po jídle jedeme dál, po zelené turistické až do Olbramovic.

Z.t.z vede z většiny po silnici a je moc fajn. Pouze jeden její úsek, asi kilometrový, vede lesem a po louce. Louka je však dosti zprudka do kopce. Kola do ní musíme urputně tlačit a kromě toho se naši drobečkové dost hluboko propadají do měkké půdy. Nahoře jsme padli a dobrou hodinu odpočívali.

Tady se dozvíte, že opouštíte 6. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 7. stranu.
Pozorovali jsme letadla a toulali se myšlenkami v oblacích.

Experimentálně jsem zjistila, že dieta na kolech není to nejlepší a natlačila jsem do sebe alespoň natvrdlý rohlík a suchý sušenky.

Uvidíme, co to udělá. Pak jsme se zvedli a jeli dál. Někde nám zcela zmizela zelená značka. Zjistili jsme to až ve vesnici Rudoltice. Ale nezmátlo nás to. Podle mapy jsme rychle odhalili kudy dál, nasedli a jeli. Vracíme se kousek zpátky po silnici a tam se zase napojujeme na zelenou. Přijíždíme do Olbramovic. Chvilí nám trvá, než se tu zorientujeme. Postavili tu totiž nový nájezd na hlavní silnici. Takže chvíli postáváme na křižovatce, zkoumáme mapu a směrovky a brzy už správným směrem svištíme po

Tady se dozvíte, že opouštíte 7. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 8. stranu.

hlavní. Díky příznivému větru se jede senzačně. Nemusíme skoro šlapat, i když je silnice mírně do kopce. Proto je nám všem líto, že ji za moment opouštíme. Přijíždíme do vesničky Semtínek ale kudy z ní ven? Všechny odbočky z malého náměstíčka uprostřed vesnice vedou totiž místním do zahrad. Nezbyvá než vesnici opustit po polní cestě. Vede kolem rybníka. Potkáváme na ní dva podivně oblečené týpky, takové intelektuály. Odhadují, že zrovna vedli dialog na téma beletrizace scénického psychodramatu nějakého málo známého anglického autora. Když nás viděli, jenom zírali. Ale co huř, zůstali stát uprostřed cesty. Polní cesta vyústila na asfaltku. Než jsme se stačili rozkoukat kudy dál, mijela nás tlupa cyklistů - výletníků. Byli sympatičtí, žádní elastáci (jak by řekl Dig). Začíná drobně mžit, proto se na další cestu raději oblékám. Jedeme do Tomic a do Jirína. Šlapeme do kopce a přší už docela slušně. Pomalu mi skomírá tachometr. Ona tam totiž vždycky při dešti někudy nateče voda a přestane to fungovat. Zatím se ale nepřišlo na to, kam ta voda zatéká. Zkrátka je to záhada. Jedeme do nekonečného kopce. Pak zase sjíždíme, do Budenína. Tam se schováváme pod stříšku místní autobusové zastávky. Při pohledu na mapu nás ovšem políla hrůza. Někde jsme blbě odbočili. A pěk ně jsme si zajeli. Snažím se povzbudit ostatní nabídkou kulturních akcí v okolních vesnicích na dnešní večer, jejímiž upoutávkami je vylepená celá zastávka, leč nic pro nás není atraktivní. Ani místní dechovka, ani super DJ. Všichni naráz jsme totiž upřeli svůj zrak na ceduli s nápisem JANKOV 4 km. Tam přece byla ta skvělá hospoda! Jasně, jedeme do Jankova a pak se uvidí. Tam se někde napojíme na naši původní trasu. V Jankově jsme za chvíli. Hnala nás jakási neviditelná síla. Nebo spíš vidina teplé a útulné hospídky. Hospoda v Jankově má podobný vjezd, jako hospoda v Neveklově. Zaparkovali jsme v něm kola a nadšeně se vehnali dovnitř. Vzápětí přišlo první zklamání. Nemají už vůbec nic teplého k jídlu. Ani polívku. Dáváme si tedy alespoň čaj a grog a přemýšlíme, co dál. Už vůbec nevím, kdo přišel s tím nápadem dojet k Michalovi na chalupu do Ostředka. Není to odsud daleko. Možná tam dokonce bude jeho máma, a když ne, klíče jsou pryč na známém místě v kůlně. A co hlavně: je tam

Tady se dozvíte, že opouštíte 8. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 9. stranu.

sucho a teplo. Takže nastává změna trasy a je vymyšlen nový plán: pojedeme směr Ostředek, v první otevřené hospodě se navečeříme a spát budeme v chalupě. Takže domluveno. Opouštíme hospodu a ve vchodu se převlékáme do suchých věcí. Naštěstí přestalo pršet. Hodili jsme do sebe ještě pár kalorií ve formě Salka (aneb „Posilovače svalů Hell's Tour“ daru od panáčka narozenináčka) a vyrazili dál. Za Jankovem potkáváme zase tu skupinku cyklistů. Nadšeně se zdravíme. V Pičíně je otevřená hospoda. Posíláme tam Martina na průzkum. Vrací se s informací, že prý už nemají vůbec nic k jídlu. Poslední, kdo tam jedl, byla prý podobná skupinka, jako jsme my. Aha! Tak proto byli tak veselí. A proto uháněli tak rychle. Na pomstu je pozdě - už bychom je stejně nedohonili. Takže jedeme hladoví dál. Postupice jsou větší vesnice, mají tu hřbitov a na náměstí otevřenou hospodu. Nerozmýšlíme se ani minutu. Parkujeme kola a jdeme dovnitř. Je tam teplo a sucho a volný stůl přímo pod televizi. Hraje se zrovna hokej - jeden ze zápasů Mistrovství světa. Objednáváme si jídlo. Užívám Digovi jeho kuřecí řízek a hranolky, ať se můj žaludek třeba zblázní. Mám už dost těch suchých a tvrdých rohlíků! Je nám tady moc hezky, ale nic naplat - čeká nás ještě pěkný kus cesty. Takže platíme a zvedáme se. Stále ještě neprší. Musím říct, že máme dost kliku. Pomalu se stmívá. Michal chytil druhý dech, nasadil údernické tempo a zaujal čelo skupiny. Máže neohroženě vpřed. Tak takhle mu stačit nebudu. Dig na mne čeká a jedeme vzadu spolu. Zatím ve mně nic neprotestuje proti tomu, co jsem tam dovnitř poslal.

Ještě se musím zmínit o jednom zajímavém úkazu, který po dešti nastal. Do paluby a palubní sítě všem pravděpodobně natekla voda. A teď, vlivem vodivosti vody a dalších fyzikálních zákonů, se spojily někde dráty a kontakty a kola nám začala různě a podivně poblíkávat. Tak třeba Alici svítily celou dobu brzdový světla, až jsem ji začala podezřívát, že si celou cestu přibrzdjuje, a bychom ji stačili (ovšem podivně mi trochu bylo, že brzdila i do kopce). Martinovi blikaly zadní brzdový světla synchronně s výstrahou a Digovi blikaly pouze slabě a nenápadně. Martinovi také

Tady se dozvíte, že opouštíte 9. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 10. stranu. přestal jít tachometr, takže se potvrdila ona teorie o zateklé vodě. Inu, v palubě verze '99 se budou nějaké ty mušky ještě muset vychytat.

Vrátím se zase ke svému vyprávění o průběhu cesty. Nacházíme se nyní jižně od cíle a čeká nás už jen několikakilometrový sjezd do Ostrředka. Nechávám Diga, ať se řídí vlastní rychlostí. Jsem totiž při řízení se z kopců poněkud opatrnější. Čekající tlupu dojíždím až dole. Cestou k chalupě nás vede Michal. Konečně jsme tam dojeli. Michal nějakým figlem otevřel vrata a my jsme vjeli na zahradu. Ted' už zbývalo jenom najít ty klíče. Michal kamsi odběhl a vrátil se za čtvrt hodiny. Se slovy: „V kůlně asi nejsou. Je to jedno, budou jinde.“ začal prohledávat další zaručená místa, kde klíče obvykle jsou. Nikde však nebyly. Začali jsme mu pomáhat, několikrát prošmejdili kůlnu a okolí dveří do baráku. Výsledek je jednoznačný: nikde nejsou. Co ted'? Byli jsme představou noclehu v baráku natolik zlákáni, že se kluci rozhodli dostat se do chalupy jakýmkoli způsobem. Těch se nabízel hned několik. Tak nejprve se zkoušela pevnost zavřených oken. Okno do koupelny prý nejde úplně zavřít, tak by mohlo jít zvenku lehce otevřít. Nejde! Nepokoušíme se o to dlouho, nechceme okno poškodit a hlavně nechceme přilákat pozornost sousedů. Jak se asi cítil Michal při vtloupávání se do vlastní chalupy? Dveřmi na balkónek to taky nepijde. Nedostaneme se totiž ani na balkónek, protože je příliš vysoko. Střešní okýnka jsou ten samej problém. Navíc jsou malinká. Noc bude chladná a vlhká. S Alicí se pomalu začínáme připravovat na nocleh venku. Dohadujeme se, jestli by bylo lepší postavit doupatka na zahradě před chatou, nebo spát pod stříškou na verandě. Smějeme se představě, že by přeci jenom někdo uvnitř baráku, do kterého se snažíme dostat byl, a jak by se asi tvářil, až by nás tady ráno našel. Kluci se dál snaží nalézt řešení. Michal se rozhodl, že proleze na půdu jakousi škvírou v podkroví. Není tam ještě totiž úplně všechno dostavěné. Přinesl žebřík, vyšplhal po něm nahoru, našel díru, vstříčil do ní hlavu a ... koukal do obličje přímo svoji mamince. Nevím, jestli byla víc vystrašená nebo udivená. Sešla nám dolu otevřít a přivítala nás. Už spala a proto nás neslyšela. Po příchodu do chaty jsme

Tady se dozvíte, že opouštíte 10. stranu.

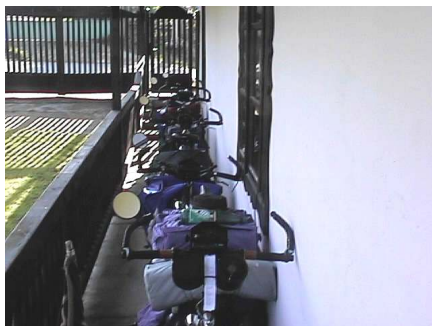
Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 11. stranu. zatopili a uvařili si čaj. Pak jsme všude rozvěsili mokré oblečení, aby uschlo, zalezli do spacáčků a usnuli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Ostředek	48.5	1329	69.9	14.6	20 - 6

Ráno 9.5. neděle

Budíme se brzo. Za okny svítí sluníčko - to se hned vstává líp. Balíme si věci a připravujeme snídani na zahradě.

Je nádherně. Ráno jsem měla ještě malinko zaživací problémy a tak snídám opět jenom suchý rohlík. Po jídle Michal provádí po chalupě nás neznalé. Pak už se jen loučíme s paní domu, děkujeme za nocleh a odjíždíme. Nemáme v plánu jet do Prahy přímo, cestu si prodloužíme přes Sázavu. Vždyť už o tom byla zmínka v minulé zprávě, že nejedíme vždy nejkratší cestou. Takže nejprve nás čeká kopec. Přestože je ráno, sluníčko pěkně praží a slibuje nádherný den. Ale při sjezdu dolů do Sázavy se docela ochladíme. Sázava n.S. je malé městečko rozkládající se na obou březích řeky Sázavy. Jedeme dál podél ní. Sklon cesty je vesměs horizontálně nečtenitý, takže se přesunujeme poměrně rychle. Celý peloton vede Alice. Než se nadějeme, jsme ve Stříbrné Skalici a posléze v Hradci. Tímhle tempem jsme za chvíli doma. Je škoda přijet do Prahy takhle brzo. Dig vyslovuje návrh, který všichni s nadšením přijímáme: naobědváme se a pak si

Tady se dozvíte, že opouštíte 11. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 12. stranu.

lehne někde u rybníka. V Jevanech stavíme u jakési restaurace, která už od pohledu láká svou žluto-modrou barevnou omítkou. Vysíláme opět Martina na průzkum. Vrací se s informací, že třeba nejlevnější čaj tam mají za 60.- korun, o ceně jídel ani nemluvě. No jo, šlo o nějakou obzvláště drahou pizzerii. Pokračujeme. O kus dál se u silnice nachází jedna oblíbená hospoda „Hotel Praha“. Zastavili jsme tam, suverénně zaparkovali kola na parkovišti pro auta a vešli dovnitř. Na ceduli před hospodou jsme si sice všimli, že jsou zde vedle českých jídel nabízeny také pokrmy asijské kuchyně, leč to, že zde bude obsluhovat asijský vrchní, jsme opravdu tušit nemohli. Ihned nám přinesl dva jídelní lístky a ptal se, co si objednáme k pití. A nastal první problém : Dig s Alicí chtěli pivo, tam problém nebyl. Michal chtěl už nevím co, tam problém taky nebyl. Martin chtěl džus a já vodu. Martinovi byla přinesena jakási žlutá bublinková tekutina. Na vodě taky není nic neobvyklého, až na to, že tento pojem onen šikmooký panáček neznal. A já jsem zase neznala pojem Schweppes, takže bylo mírně komický, když mi nabízel „Šveps“ a já chtěla vodu. Ono je to v podstatě asi to samý. Nakonec jsme se dohodli. Pak jsme začali studovat jídelní lístky. Ten s asijskými specialitami jsme odložili rovnou stranou. A vrhli jsme se na speciality ryze české. Jídla v jídelníčku byla označena čísly. Takže nás vůbec nepřekvapilo, že nám pan vrchní nerozuměl a vyžadoval nadiktovat pouze čísla. Výběr jídel nebyl sice příliš rozsáhlý, ale i tak jsme se najedli moc dobře. Posudte sami: já jsem si dala 4-ku a potom 14-ku (kašlu na dietu!), Alice pouze 4-ku a Digovi se líbila také 14-ka. Martin měl 3-ku a 13-ku a Michal 13-ku s 18-kou. Opravdu tam vařili výborně. Placení bylo trošku komplikovanější než jindy, poněvadž nastaly zmatky s čísly, ale nakonec se podařilo dát dohromady, kdo co měl.

Z hospody jsme vypadli neobvykle rychle. Byla tam docela zima. Také venku se poněkud zatáhlo a ochladilo. Přesto jsme se nevzdali myšlenky na válení se někde na loučce nebo u rybníka a na prvním příhodném místě jsme odbočili na lesní cestu. Kousek od silnice hned vedle cesty byl malý travnatý plácek a ten byl náš. Ani nikomu nevadily ty

Tady se dozvíte, že opouštíte 12. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 13. stranu. odpadky, které se tam opodál válely. Vytáhli jsme karimatky a začali se odborně válet.

Povídali jsme si, cpali se vším možným, co nám ještě zbylo (oříšky, Tatranky, Fidorky apod.) a pozorovali dění kolem. Rozhodně to nebyla nuda. Nejprve nad námi začal kroužit větroň. Samo o sobě by na tom nic divného nebylo. Pak kolem místa, kde jsme leželi, projel traktor. Budiž obyčejná lesní cesta, co by ne. Měl co dělat, aby se vyhnul našim zaparkovaným kolům. Pak se zničehonic na lesní cestě objevila skupinka skautů. Měli na sobě kroje, na zádech obrovské batohy a nesli vlajky. Troulili se pomalu, jako švábi na pivo. To už jsme si začali připadat trošku divně. Když pak po cestě připochoovali dva koně, pobavilo nás to a očekávali jsme, že příště tudy pojede loď. Ta bohužel nepřijela, pouze se vracel zase ten traktor. Řekli jsme si, že radši pojedeme, protože to tu začíná být moc frekventovaný. Pomalu jsme se začali zvedat. To jsem ale neměla dělat. V ten moment se ve mně ta 4-ka a 14-ka s Fidorkou popraly a po zbytek cesty mi opět bylo na hcípnutí! Jako na potvoru

Tady se dozvíte, že opouštíte 13. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 14. stranu. Jsme jeli docela náročným terénem. Zatímco jsme odpočívali, vymyslelo se totiž, že maličko změňime trasu a dál pojedeme po té cestě, u které ležíme. Vede po ní červená turistická značka. Škoda, že v mapě nebyly zakresleny ty bažiny a přes cestu spadány stromy. Kluci mi hodně pomáhali s kolem. Teprve teď mi trochu začala vadit jeho hmotnost. Dig něco mele o tréninku na Slovenské hory a doliny. A jak tak bublal, objevil se v cestě potok. Vypadalo to neřešitelně. Kluci však použili hlavu, podepřeli ji leností a byl tu nápad. Chvilu tam dole s něčím šachovali a pak pronesli: Hele most!

Pak jsme pokračovali spíš necestou, než cestou.

Tady se dozvíte, že opouštíte 14. stranu.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 15. stranu. Uprímně jsem byla ráda, když jsme se z toho praštěného lesa vymotali ven a byli jsme zpátky na silnici.

A pak jsme se zase dál řítili zpět ku Praze známou návratovou trasou přes Doubek, Babice a Březi. Nic vyjimečného se už nepříhodilo. Po návratu na stadión jsme ještě shlédli fotky a výborně se při tom pobavili.

A pak už zbývalo se jenom rozloučit: „tak zase příště, ahoj“.

Sledujete průběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 16. stranu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
<i>Praha</i>	<i>58.5</i>	<i>1397</i>	<i>67.9</i>	<i>17.4</i>	<i>21 - 15</i>

Celková technická data:

Účast: 5 jezdců - *Markéta, Alice, Michal, Martin, Dig*

Oficiálně přiznaná kilometráž: *183 km*

Sledujete příběh, ani neřekneme kolikátých, narozenin H.T.+; 17. stranu.

© Hell's Tour+ 1999
„D“ & „Ma“
Neprodejné

Tady se dozvíte, že opouštíte 17. stranu.